

FULL PER A LA LECTURA ORANT DE l'Evangelí

Mt 11,2-12

Joan, que era a la presó, va saber les obres que feia el Messies i envià els seus deixebles a preguntar-li: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els respongué:

Aneu a anunciar a Joan allò que sentiu i veis: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!

Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds:

—Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits refinats estan als palaus dels reis! I doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, vos ho asseguro, i més que un profeta. És aquell de qui diu l'Esclatúra: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí. En veritat vos ho dic: entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; però el més petit en el Regne del cel és més gran que ell. Des de Joan Baptista fins ara, el Regne del cel sofreix violència, i gent violenta se'n vol apoderar.

Seguim en aquest tercer diumenge l'evangeli de Mateu on el deixarem diumenge passat: continua parlant del Baptista. Mateu amplia ara les notícies que ens ha proporcionat sobre Joan Baptista al pròleg del seu evangeli (3,1-17) i ho fa en el cor del Segon Discurs dels cinc que el configuren, precisament aquell que parla de

la comunitat cristiana com a Nou Israel. Insisteix en la idea central: l'Església posterior a la resurrecció del Senyor porta a la seva plenitud la Promesa feta als Pares i significada en la Torah/Llei com a mediació fonamental. Precisament per això, cerca deixar molt clares tant la continuïtat de l'única Promesa com les diferències que la creu i la resurrecció introdueixen en el projecte salvador de Déu.

Dues coses volem dir, des d'aquesta perspectiva i en continuïtat amb allò que hem exposat a la Lectura anterior.

La primera: el Mal existeix. Ja ho hem dit. Però aquí es presenta amb matisos que ens poden interessar prou: la recerca de la justícia no té mai assegurada la victòria sobre la injustícia; però sí que hi té la resurrecció.

El text que llegim avui és una forma de resurrecció: Joan és a la presó (cf.: Mt 4,12 i 14,1-12) a causa de la seva lluita contra

LECTURA

el Poder Injust, una forma de Mal polític i cultural molt present entre nosaltres. La història, malauradament, està plena des d'Abel fins avui de testimonis en aquest sentit: el militant per la justícia en el món massa vegades no veu les seves reivindicacions satisfetes; gairebé sempre passa tot el contrari: s'afegeix la seva sort a la llarga, immensa llista dels qui donen la vida per amor. Pot semblar que no ho paga. Fins i tot sense arribar a l'extrem del martiri, la vida ens ofereix milers, centenars d'ocasions que posen a prova el nostre sentit de justícia. Sorgeix la pregunta: és així? Val la pena superar les temptacions de corrupció, de cedir a l'opinió tan comuna que diu: si no ho faig jo, tanmateix ho farà un altre? Sembla que la raó continuï essent sempre del poderós. Però..., incorporar la Paraula a la nostra visió de les coses ens diu que no és així. Que la presó i la mort, les repercussions negatives de l'opció cristiana, són l'aparença. La realitat és una altra: s'ha obert un nou espai per al Regne; l'Amor ha vençut en la fidelitat de la persona fidel; qualche cosa es mou a l'interior del temps i de l'espai que els transforma. En aquest cas, això és significat per l'elogi que Jesús fa del Baptista..., que ell probablement no sentirà mai..., però que el situa al seu lloc: una baula decisiva (com és decisiva la de tots aquells i aquelles que donen la vida per amor) a l'hora de la realització del Projecte i la Promesa.

La segona cosa: la famosa frase que ocupa el centre literari de tota la perícopa: «...però el més petit en el Regne és més gran que Joan!»

CONTEMPLACIÓ

Mirem d'entendre-ho bé: hem dit que Mateu cerca en aquest Segon Discurs (Mt 10) establir la diferència entre el Vell i el Nou Poble de Déu. Aquesta és la tesi clau: la consciència de Déu com Amor sense límits, experimentat com a l'ABBA de Jesús i, per la seva mediació, també nostre. Joan és gran. Per la seva fidelitat; per la seva honestat; pel seu amor incondicional a la justícia i a la llibertat. Però no sap que Déu no sols és un Pare, sinó l'ABBA; sap que és Amor; però no sap encara que és Amor sense límits. I per tant, que la seva essència última és l'àngape: l'amor maternal, intens, tendre i gratuït que engendra fills/filles lliures, estimador i que fa estimera. I així col·laboren amb Ell en la creació nova del món nou.

S'entra a formar part del Regne de Déu quan en el darrer sostre del cor es produeix aquesta experiència fontal, original, definitiva, que canvia la vida i dona sentit a la mort. Per tant: el més petit en el Regne del Cel és més gran que Joan Baptista!

Un dia per a donar gràcies.

Demanam la gràcia de prendre més consciència de la doble lliçó que el text d'avui ens vol comunicar: la de la resurrecció que venç el Mal en la fidelitat; l'alegria de saber que Déu ens estima i és el nostre ABBA. Basta que ens deixem portar en la nostra contemplació pels sentiments que brollen en la nostra intimitat mentre ens repetim aquestes realitats. I que les facem més i més nostres.

No es tracta d'entendre o de pensar, en un exercici mental que acaba per cansar-nos; es tracta de deixar que emergeixi del més profund (Agustí: *«intimior intimiori meo»*, «més íntim que allò més íntim de mi») allò que l'Esperit guarda per a nosaltres com una perla preciosa i un tresor amagat i que només necessita de la nostra atenció. No tenim pressa. Ens deixam portar pel *«gemec inefable de l'Esperit en nosaltres...»* (Gal 4,4-7).

ORACIÓ

Un lector llegeix el text de Gàlates (4,1-7).
Llavors en silenci cada assistent a la reunió escriu en el seu quadern allò que li resta en el cor de la contemplació anterior.
De forma senzilla, fora timideses que impedeixen compartir.
Es pot posar en comú, en forma de pregària o d'aportació.
Sent com el Senyor et diu a cau d'orella, amb la seva veu suau:
«Entre els nascuts de dona (una manera literàriament elegant de dir: de la humanitat sencera) no n'hi ha cap altre que m'agradi com m'agrades tu! Que per a mi ets únic/única, irrepètible...».

Per acabar podem pregar:

«Senyor: quan ens arribi la nit de la fe i tot al nostre entorn sembli perdut i més vos necessitem i Vós més vos faceu silenci, absència, obscuritat..., aleshores manteniu ferma la nostra voluntat de fidelitat. Encara que només tinguem una pregunta als llavis del cor: «On vos heu amagat...». O: «Pare, per què m'heu abandonat?»

